உ
கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

தொகுதி-சகூ.] விஜய-ஞூ—ஆடி-மீ [பகுதி-கூ.
Vol. 49. July—August 1953 No-9.

பண்டைக் கேரளத்தில் கூத்தும் இசையும் *

பேராசிரியர், திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள்,
திருவாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகம்.

சென்ற இரண்டு நூற்றாண்டுகளாக, கேரளமக்கள் கூத்து, இசை என்ற இருகலைகளையும் மிகவும் போற்றி வளர்த்துள்ளார்கள். கேரள அரசர்களிற் சிலர் அழகிய கீர்த்தனங்களை இயற்றினர். உதாரணம்: ஸ்வாதித்திருநாள் கீர்த்தனைகள். இவ் அரசபரம்பரையினர் ஒருவர் பாலராம பாதம் என்ற நூலை வடமொழியில் இயற்றியுள்ளார். சிறந்த இசை நிபுணர்களை இத் தேசத்து மன்னர்கள் தங்கள் ஆஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கச் செய்துள்ளனர். நர்த்தன நர்த்தகியர் சிலர் நிருத்தக்கலையில் இந்நாடு சிறந்து விளங்குவதைக் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போல் எங்கும் தெரியும்படி செய்துவருகிறார்கள்.

தற்காலக் கேரளம் இப்படி. பண்டைக் கேரளத்தில் இவ் இருகலைகளின் நிலைமையும் எவ்வாறிருந்தது? இதனைத் தெரிய முயலுமுன், பண்டைக் கேரளம் என்றால் எக்காலத்தது என நாம் வரையறை செய்து அறிதல் வேண்டும். முதன்முதலாக, அசோக சக்கரவர்த்தி இத்தேசத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனோடு சேர்த்துக் கூறிய சோழ பாண்டிய நாடுகளைப்போல் இதுவும் தமிழ்நாட்டின் ஒரு பகுதியேயாம். தனிப்பட்ட

* திருவனந்தை அகில இந்தியரேடியோவில் பேசியதை விரித்தெழுதியது.

ராஜ்யமாயிருப்பினும், இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் தமிழ்மக்களே; இங்கு வழங்கியதும் தமிழ் மொழியே. இதற்குச் சான்றுகள் மிகப்பல. அவற்றையெல்லாம் விவரிக்க வேண்டும் அவசியம் இல்லை. கோளரைச் சேரர் என்பது தமிழ்வழக்கு. இக் கேரளமக்களுக்குப் பலநூற்றாண்டுகளாகத் தாய்மொழியா யமைந்த தமிழில், பிராதேசிக வழக்குக்கள் சிறிது சிறிதாகப் புகத்தொடங்கி, காலகதியில் பெருகின. கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில், கேரளநாட்டினரின் தமிழ் செந்தமிழிலிருந்து பெரிதும் வேறுபடத் தொடங்கியது. மலையாள மொழி என்ற ஒரு மொழி சில சிறப்பியல்களுடன் தோன்றியது. இம்மொழி தோன்றி, "ராமசரித" காலம் வரையுள்ள கேரளமே 'பண்டைக் கேரளம்' என்று கூறத்தக்கது.

இதற்கு முன்பு கழிந்த நீண்டகாலமெல்லாம் சேரநாட்டில் வழங்கியவை, மூன்று தமிழ்நாடுகளுக்கும் பொதுவாயிருந்த கூத்தும் இசையுமேயாம். இப்பண்டைக் கலைகளைக் குறித்துச் சிறிது தெரிந்துகொள்ளுதல் நலம். முற்காலத்தில், கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என நான்கு [1]வகுப்பினர் இருந்தனர் (தொல். புறத்திணை 36). இவருள், கூத்தர் கூத்துநடத்தியும் கூத்து ஆடியும் வந்தனர். விறலியர் பாடி ஆடிவந்த பெண்கள். பாணர் யாழ் முதலியவை வாசித்த இசைக்காரர். இம்மூவரில், கூத்தரும் விறலியருமே கூத்து என்னுங் கலைக்கு உரியவர்கள். இக்கூத்து 'dance' என்று ஆங்கிலத்திற் கூறுவதனையே முற்காலத்திற் குறித்தது; பிற்காலத்தில் இக்கலை இழிநிலை யெய்திவிட்டது; இச் சொல்லும் பொருளில் இழிநிலை அடைந்தது. இக்காரணத்தால் பலவகையான இழிபொருள்களும் சில ஆண்டுகட்கு முன் வரை இதற்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இக் கலையைப் புனருத்தாரணம் செய்யும் முயற்சி சமீப காலத்தில் நிகழவே, கூத்து என்பதனை நல்ல பொருளிலும் இப்போது வழங்கி வருகிறோம். எனினும் நாட்யம் அல்லது நிருத்தம் என இக் கலையை வழங்கினால், மயக்கம் ஏற்படாது.

கூத்தர்களுக்கு நிலைத்த இருப்பிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பல ஊர்களுக்கும் சுற்றம், பாணர், விறலியர் முதலியோருடன் (மலைபடு. 40, 46) சென்று, அவ்வூராருடைய ஆதரவில் ஏதேனும் ஒரு பொது

---

[1]இவர் தம்முள் வேற்றுமையை நச்சினார்க்கினியர் (புறத். 36 உரை) ஒருவாறு விளக்கியுள்ளார்.

இடத்தில் தம் கூத்தை நிகழ்த்தி வந்தனர். கூத்து நிகழும் இவ் இடத்திற்கு 'ஆடுகளம்' என்று பெயர். இக் களத்தில் கூத்தர்கள் தமது சுற்றத்தோடு சென்று பாட்டுக்கள் பாடி, அவற்றிற்கு ஏற்க அபிநயங் காட்டி ஆடுவது வழக்கம். இவர்கள் கூத்து நடத்தும்போது, சிலர் நட்டுவர்கள் போலப் பின்னின்று முழவு, பறை முதலிய கொட்டுதலும் யாழ் வாசித்தலும் செய்வர். கண்ணுளர், கோடியர், வயிரியர் என இவர்களை அழைத்து வந்தனர். சங்கச் செய்யுட்களில், கூத்தர், கூத்து என்பவை அருகியே காண்பன; இவை கூடு என்னும் வடசொல்லோடு தொடர்புடையதாகலாம். மற்றைப் பரியாய பதங்களே மிகுதியாயுள்ளன.

கூத்தர்கள் பல ஊர்களுக்கும் சென்ற ஸமயஸந்தர்ப்பமும் அறிதற்குரியது. எங்கேனும், ஏதேனும் விழா நடக்கும்போது இவர்கள் அங்கே செல்வார்கள். இவருள் ஒருவகையார் 'பொருநர்' என்பார்; அறுவடைக் காலத்தில் நெற்களஞ் சென்று ஏர்க்களத்தைப் பாடுவர். ஓர் அரசன் போர்க்குச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பிய காலையில் இவர்கள் அவன் முன்னிலையிற்போய், போர்க்களத்தைப் புகழ்ந்தும் பாடுவர். இவ்வாறு செல்வதைத் தவிர, அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலியோரிடம் சென்று, தங்கள் கலைவன்மையைக் காட்டிப் பரிசுபெற்று மீளுதலும் முற்காலத்திற் பெருவழக்காயிருந்தது. பத்துப்பாட்டிலுள்ள ஆற்றுப்படைகள் இதற்குச் சான்று. கூத்தராற்றுப்படை என்ற பெயர் கொண்டே ஒரு நூலும் உளது.

சேரநாட்டிலும் இக்கூத்தர்கள் சென்று, தங்கள் கலைத்திறமையை அங்குள்ள அரசர்களிடம் புலப்படுத்திப் பரிசு பெற்றுள்ளார்கள். இது

> கொடும்பறைக் கோடியர் கடும்புடன் வாழ்த்தும்
> தண்கடல் நாடன் ஒண்பூங் கோதை
> பெருநா ளிருக்கை

என்ற மதுரைக் காஞ்சியால் விளங்கும். கோடியர் - கூத்தர்; கோதை-சேரன். சுமார் கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் இப்பாட்டு இயற்றப்பட்டது. அக்காலத்தில் சேரநாட்டில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள நிருத்தக்கலையே வழங்கி வந்ததென்பதற்கு இப்பாடற்பகுதி சிறந்த சான்றாம்.

கூத்து இங்ஙனமாக, இனி அக்காலத்து இசையை நோக்குவோம். இக்கலையினால் பண்டைமக்களை இன்புறுத்தியவர்கள் 'பாண:' என்பார்.

இச் சொல்லே 'பாடுவோர்' என்று பொருள்படும். இவர்கள் இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர் எனப் பலவகையினர். யாழ்ப்பாணரும் சிறுபாணர், பெரும்பாணர் என இருவகைப்படுவர். இவர்கள் வாசித்துவந்த யாழின் அமைப்பு நமக்கு நன்றாகப் புலப்படவில்லை. யாழுறுப்புக்கள் சில பொருநராற்றுப்படையிலும் (4-22), பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் (5-15), மலைபடுகடாத்திலும் (21-37) கூறப்படுகின்றன. இவற்றாலும் பிற குறிப்புக்களாலும் இது சிறந்த ஓர் இசைக்கருவி யென்பது புலப்படுகிறது. பெரும்பாலும் வீணையைப் போன்றதொரு கருவியாகவே இது இருந்தல் கூடும்.

இப் பாணர்கள் அரசர், வள்ளல் முதலியோரிடம் சென்று தங்கள் இசை நயத்தால் அவர்களை இன்புறுத்தி, பொற்பூ முதலிய பரிசுகள் பெற்று மீண்டனர். அன்றியும், அரசர்களது ஓலக்கத்தில் ஓர் அங்கமாகவும் இவர்கள் விளங்கினர். சிறுபாணாற்றுப்படைக் காலத்தில் (சுமார் கி.பி. 325) இசைக்கலை சீரியவொரு நிலையிலிருந்ததென்று ஊகிக்கலாம்.

இப்பாணர் குடும்பங்கள் சேரநாட்டிலும் வாழ்ந்து இசைக் கலையை வளர்த்து வந்தனர். பாணர் என்ற ஜாதி பண்டைக் காலத்தில் சேரநாட்டிலும் இருந்தது. இவர்கள் தொழில் மந்திரவாதம் என்பர் T. K. கோபால பணிக்கர். இது பிற்காலத்தில் இவர்கள் மேற்கொண்ட தொழிலாயிருக்கவேண்டும்.

வெகு சீக்கிரத்தில் இவ் இருகலைகளும் ஒரு புதிய சிறப்பினை எய்தத்தொடங்கின. இச் சிறப்பியல்பு பெரும்பாலும் ஆரியர் தொடர்பு மிகுந்ததனால் உளதாயிற்று. இக்கலைகளைப் பற்றி நூதன கருத்துக்கள் எழுந்தன. தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள, பிரம்மா நாட்யகலையைச் சிருஷ்டித்தனர் என்றும், அவரது ஆணையின்படி பரதமுனி நாட்ய சாஸ்திரத்தை இயற்றினர் என்றும், இக் கலைக்குத் தெய்வத்தன்மை ஏற்றினர். முன்பு விறலியராயிருந்தவர்கள் இப்பொழுது கணிகையராய், நாட்யம் நிகழ்த்தினர். இவர்களுக்கும் தெய்விகத் தொடர்பு கற்பிப்பது அவசியமாயிற்று. இந்திரனது சபையில் ஊர்வசி நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்தபொழுது, அவளும் இந்திர குமாரனும் ஒருவரை யொருவர் விழைந்தனர். இதனைக் கண்ட அகஸ்தியர் சாபமிட, ஊர்வசி பூமியிற் பிறந்து கணிகையர்குலத்து முதல் மங்கையாய், மாதவி யென்ற

பெயருடையளாய் விளங்கினாளாம். இவளது வழியில்வந்தவளே கோவலனுடைய காதற் கணிகையாகிய மாதவி யென்று சிலப்பதிகாரம் கூறும் (3, 1-6).

நாட்யகலையைப் போலவே, இசைக்கலையும் தெய்விகத் தொடர்பு உடையதாகக் கருதப்பட்டது. நாரதரை யாழாசிரியர் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும் (6, 18 உரை). தேவ ஜாதியாராகிய கந்தருவர்களும் இசைக் கலைக்கும் யாழுக்கும் உரியராயினர் எனத் தொல்காப்பியம் கூறும். வடநாட்டில் காலக்கிரமத்தில் தோன்றி வளர்ந்த இக்கருத்துக்களைப் பாதநாட்யசாஸ்திரம் அறுதிசெய்து முத்திரை யிட்டதென்று கொள்ளலாம். இதன் காலம் சுமார் கி. பி. 4-ம் நூற்றாண்டென்பர்.

இவ்வாறாக இக்கலைகளின் மதிப்பு நாளடைவில் உயர்ந்துகொண்டே வந்தது. தெய்வங்களும் இவற்றின் வசீகரசக்திக்கு உட்பட்டு அவைகளை ஆடவும் பாடவும் செய்தன வென்று கற்பித்தனர். சிவன் ஸாமகீதம் பாடியமை புராணப் பிரஸித்தமான செய்தி. சிவன், திருமால், முருகன், உமை முதலிய தெய்வங்கள் ஆடியஆடல்கள் பதினொன்றென்பர் (சிலப். 6, 40-66). இந்த ஆடல்கள் இத் தெய்வங்களின் சரித்திரத்தில் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின்போது இவைகள் ஆடிய கூத்துக்களாம். இவற்றைக் கூத்தர்கள் அபிநயித்துக் காட்டினர். தெய்வங்கள் ஆடிய நிலையில், செம்பினாலும் சிலையினாலும் உருவங்கள் அமைத்துக் கோயில்களில் மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர். சிதம்பரத்திலுள்ள நடராஜவிக்கிரகம் இத்தகையதே. இங்குக் குறித்தன சுமார் 6-ம் நூற்றாண்டளவில் நிகழ்ந்தன என்னலாம். நாட்டியக்கலை இங்ஙனமாக, இசைக்கலை அரசர்களால் மிகவும் போற்றப்பட்டது. பல்லவ அரசர்களான மகேந்திரவிக்ரமன் (7-ம் நூற்.) ஒரு சித்திரக்கலை நூலும் சில சங்கீத நூல்களும் இயற்றினனென்று மாமண்டூர்க் கல்வெட்டுத் தெரிவிக்கிறது. புதுக்கோட்டையைச் சார்ந்த குடுமியாமலையில் செதுக்கி வைத்துள்ள ஸங்கீத நூலை இம்மகேந்திரனே இயற்றினனென்று ஆராய்ச்சியாளர் துணிந்துள்ளார்கள். (History of the Pallavas of Kanchi by R. Gopalan, p. 93.)

இக்காலத்திலிருந்து பலநூற்றாண்டுகளாகத் தென்னாட்டில் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன. சைவம், வைஷ்ணவம், முதலிய மதக் கிளர்ச்சிகளும் இக்காலத்தில் தோன்றின. கோயில்கள் கூத்து நிகழ்தற்குரிய இடமாகவும் அமைந்தன. சைவம் முதலியவை இக்கூத்துக்களை மதச்சார்புடையவை ஆக்கின. திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை அபிநயித்துக் காட்டுதல் பெருவழக்காய் இருந்தது. இவ்வாறு அபிநயத்துடன் பாடுவோர் அரையர் என்பவர். திருவாய்மொழியின் காலம் சுமார் 10-ம் நூற்றாண்டு. ஆறும் நூற்றாண்டிலிருந்து இக்காலம்வரை தமிழ் நாடுகளில் கோயில்கள் அமைத்ததைப் பின்பற்றிக் கோளநாட்டிலும் கன்னியாகுமாரி, சுசீந்திரம், திருவாட்டாறு, அனந்தசயனம் முதலிய இடங்களில் கோயில்கள் இயற்றப்பட்டன. இக் கோயில்களில் கூத்துக்களும் நிகழ்ந்துவந்தன.

தெய்வ சந்நிதியில் கூத்தர், பாணர் முதலியோர் செல்லுதல் இயலாது. ஏனெனில் இவர்கள் இழிகுலத்தினர். 'புலைமக னாதலிற் பொய்ந்நின் வாய்மொழி நில்லல் பாண' (பொருள். இளம். பக். 256). எனவே இவர்களது உரிமையாயிருந்த கலைகளை உயர்குலத்தினர் கையாளத் தொடங்கினர். இதன்விளைவாக, கூத்து கணிகையரிடத்தும், இசையாழாசிரியன், குழலாசிரியன் முதலியோர்களிடத்தும் அடைக்கலம் புகுந்தன. கூத்தரும் பாணரும் தொன்றுதொட்டுவந்த தங்கள் குலத்தொழிலை அறவே கைவிட வேண்டியதாயிற்று. பூர்வ சமுதாயத்தில் அவர்கள் நிலைமை சீர்குலைந்துவிட்டது. தலைவன் தலைவியர்க்கிடையில் தூதுசென்று சமாதானம்செய்வது தான் இவர்கள் தொழிலாய் முடிந்தது. தலைவனைச் சார்ந்து வாழும் ஏவலாளராய் இவர்கள் அமைந்துவிட்டனர். தொல்காப்பியர் இந்நிலைமையைக் கூறியுள்ளார்.

சோழபாண்டிய நாடுகளில் கூத்தரும் பாணரும் 10-ம் நூற்றாண்டளவில் பெரும்பாலும் மறைந்துவிட்டனர். இவர்களுக்குரிய கூத்துவகைகளில் ஒன்றை சாக்கையர் என்ற ஒரு வகுப்பினர் நிகழ்த்தி வந்தனர். இவர்கள் 10-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பிறந்த தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்ச்சாஸனங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்களும் வள்ளுவரும் ஓரினத்தவரே எனத் திவாகரம் கூறுவதனால், இவர்கள் தாழ்ந்த பிறப்பினரே ஆவர். மலையாள நாட்டிலும் இவர்கள் சென்று பல இடங்

களில் குடியேறினர். இவர்களைக் கொச்சி ஜனசங்கியைப் பத்திரம் பரதேசிகள் என்று குறிப்பிடுகிறது. மலைநாடு சென்றதும் இவர்களது குலம் அந்தணத்தொடர்புடையதாகக் கருதப்பட்டது. கோயிலினுள்ளே கூத்தம்பலத்தில் கூத்து நடத்துவதும், புராண இதிகாசங்களிலிருந்து வடமொழிச் சுலோகங்களைச் சொல்லி வியாக்யானம் செய்வதும் அந்தணர்பிறப்பைச் சார்ந்தார்க்கன்றி ஏனையோர்க்கு ஆகாதல்லவா? ஆனால் அந்தணர்கள் இவர்களைத் தங்கள் குலத்தினர் என்று ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஒரு மிசிரகுலத்தினர் என்றே இவர்கள் கருதப்பட்டு வந்தார்கள்.

இவர்களது குடும்பம் ஒன்று பறையூரில் வாழ்ந்து வந்தது. இக்குடும்பத்தவன் ஒருவனைச் சிலப்பதிகாரம்

பாத்தரு நால்வகை மறையோர் பறையூர்க்
கூத்தச் சாக்கையன்

என்று குறிக்கின்றது. இவன் ஆடிய ஒரு கூத்தினை, சேரன்செங்குட்டுவன் கண்டு களித்தனன் என்று இக்காவியம் கூறும். முதன்முதலாகச் சாக்கையரைப்பற்றிய குறிப்பு, சிலப்பதிகாரத்தில்தான் காணப்படுகிறது. எனவே முன் குறிப்பிட்ட சாசனத்திற்கு இக்காவியம் மிகமுற்பட்டது ஆகாது; ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்டிருக்கலாம்.

கேரளதேசத்துக் கூத்துக்களில் முதன்முதலாகத் தெரியவருவதும் இச்சாக்கையாது கூத்தேயாம். கோவிலுள்ளே கூத்தம்பலத்தில் ஓர் உயர்ந்ததிண்ணையின் நடுவில் மூன்றுகால்பீடத்தில் சாக்கியார் கையிலும் இடையிலும் காலிலும் சதங்கை கட்டிக்கொண்டு அமர்ந்திருப்பர். அவர் அணிந்துள்ள ஆடை விநோதமாயிருக்கும். ஆனால் அவரது ஜரிகைத் தலைப்பாகை வசீகரமாகவே தோன்றும். வலப்பக்கத்தில் அவருடைய மனைவி நங்கியார் வெள்ளாடை உடுத்து, தலைமுடியை முன்கொண்டை இட்டு அழகாக விளங்குவாள். அவள் சாக்கியார் பாடும்போது கைம்மணி அடிப்பாள். இருவருக்கும் சற்றுப் பின்புறமாக, ஒரு நம்பியார் நின்று முழவுகொட்டுவார். இராமாயணம், பாரதம், புராணம் இவற்றிலிருந்து ஏதேனும் ஒரு பொருள்பற்றிச் சாக்கியார் பிரசங்கிப்பார். இடைவிடாது 3 அல்லது 4 மணிநேரம் வடமொழிச் சுலோகங்களையும் மலை

யாள சுலோகங்களையும் எடுத்துக்கூறி வியாக்கியானித்தவண்ணமாயிருப்பர். இடையிடையே நகைச்சுவைமிக்க வேடிக்கைப் பேச்சுகளும்நிகழும். இக்கூத்திற்கு வருவோர் நிசப்தமாய் முழுக்கவனத்துடன் கேட்டு மகிழ்வர். சாக்கியார் பேசும்போது யாரும் குறுக்கிட்டுப் பேசுதல் கூடாது.

இது தற்காலத்தில் வழங்கும் கதாகாலக்ஷேபம் போன்றுள்ளது. இதற்கும் சிலப்பதிகாரம் கூறும் கூத்திற்கும் யாதொரு தொடர்பும் காணவில்லை. காலகதியில் இம்மாறுபாடு நேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

இக்கூத்தேயன்றி, வேறு பல கூத்துக்களும் பண்டைக் கோளத்தில் வழங்கின. இவற்றுள் மிக முக்கியமானது கதைகளியாம். இதனை, 16-ம் நூற்றாண்டில் கொட்டாரக்கரை ராஜா தோற்றுவித்தனர் என்பர். பெயருக்கேற்ப, கதையை நாட்டியமும் நாடகமுமாக இது காட்டும். ஆனால் இதில் பேச்சு என்பதே இல்லை; வெறும் ஊமைக்கூத்துத்தான். ஆனால் பின்னணியாகச் சங்கீதம் பாட்டு முதலியன நிகழும். இக் கதைகளியின் பொருளும் இதிகாசங்களிலுள்ள ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியேயாம். பெண்களுக்கென்று தனிப்பட்ட கூத்தும் முற்காலத்தில் வழங்கியது. இதனைத் திருவாதிரைக்களி என்பர். நடுவில் தீபத்தைவைத்து, சுற்றிவந்து பெண்கள் பலர் பாடி ஆடுவர். இதில் பலவகை யுண்டு.

பண்டைக் கோளத்தில் இசைக்கலையைப் பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளச் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் பொதுப்பட நோக்கும் இடத்தில் இது சிறந்து விளங்கிற்றென்று தோன்றவில்லை.

கலைகளைப் போற்றவேண்டுமென்ற ஒரு முயற்சி தற்காலத்தில் தோன்றியுளது. இதனால் பண்டைக்கேரளத்திலிருந்த கூத்தும் இசையும் புத்துயிர் பெற்றுத் தழைத்து வருகிறது. இவை மேன்மேலும் சிறந்தோங்குக.